

L'enigma pressupostos

VICENT
SANCHIS

Les pròximes setmanes –amb permís de l'autoritat; constitucional, no cal dir-ho– decidiran el futur immediat del procés dit sobiranista, ara independentista, i també, menys important, el de la legislatura. Quan Carles Puigdemont va superar la qüestió de confiança que ell mateix s'havia imposat amb el suport de la CUP, el president de la Generalitat va posar l'aprovació dels pressupostos del 2017 com a condició *sine qua non* per culminar-lo bé, el procés, i per evitar la convocatòria d'unes eleccions avançades. Des d'aquell moment es va iniciar el compte enrere i es van obrir les negociacions necessàries per superar el tràmit parlamentari dels comptes del Govern. També des d'aquell moment els portaveus de la CUP van començar a sentir-se excessivament *pressionats* per una exigència que ells no consideren tan determinant. Per a la CUP, i no cal repetir-ho perquè s'ha fet massa evident, aprovar uns pressupostos amb Junts pel Sí i un president *convergent* representa un tràngol incòmode i excessiu. Però, malgrat tot, s'hi van posar.

Una vegada i una altra es reuneixen els representants dels diversos partits i del Govern en una comissió de caràcter secret i que pren unes decisions que no transcendeixen gens. Una comissió on hi ha el secretari d'Economia, Pere Aragonès, en representació del vice-president Oriol Junqueras; Joan Vidal, secretari del Govern, en representació del president de la Generalitat i Junts pel Sí, i, com a membres de la CUP, els diputats Eulàlia Reguant i Benet Salellas, considerats del sector *dur* de la CUP, i alineats en el grup que lidera Anna Gabriel. Debades des del Govern s'ha intentat que s'hi integrés també Quim Arrufat, membre de l'executiva de la CUP i que va liderar una candidatura *de consens* en

les darreres eleccions internes del partit. Per al Govern, Arrufat és un dirigent “més dialogant”. Però els seus companys van replicar una vegada i una altra que ells eren els representants legítims que la mateixa CUP havia triat en la discussió pressupostària.

Fins ara la comissió ha anat fent, i Oriol Junqueras ha fet també passos endavant. Sense trencar els vímets creuats del cistell d'uns comptes que no siguin excessivament *desobedients* i que representen les diferents sensibilitats de Junts pel Sí. Els nous pressupostos, que va fer públics fa dies, recullen nous impostos, més partides destinades a prestacions socials –el mateix Junqueras, com va fer l'any passat, els ha reivindicat com “els més socials de la història”–, i una partida que fa referència explícita al referèndum que el Parlament va aprovar per al pròxim mes de setembre. La referència és explícita, sí, però encara manté unes dosis d'ambigüitat tals que permetrien superar el recurs que previsiblement hi presentarà el Govern de l'Estat, perquè proclama que la consulta es farà “dins el marc legal vigent”. El marc legal “vigent” a Espanya és el constitucional, i per tant, això desestimaria qualsevol recurs, però òbviament la Generalitat pensa en el que es derivarà de l'aprovació de la llei de transitorietat jurídica. Com que aquestes intencions són de sobra cone-

gudes, potser de nou el Constitucional hi trobarà prou indicis per suspendre la partida assignada.

El vice-president Junqueras ha mirat de mantenir tots els equilibris necessaris i alhora acontentar la CUP, que va exigir que la partida del referèndum constara de manera inequívoca i explícita en els comptes del Govern del 2017. Però amb la intenció i els gestos no n'hi ha hagut prou. Diferents portaveus de la CUP han trencat el silenci hermètic que mantenen sobre la discussió i han declarat que cal augmentar la pressió fiscal més encara sobre “els més rics”. Els dirigents de l'esquerra rupturista s'han adjudicat el mèrit que els pressupostos siguin, en efecte, “més socials”, però no han confirmat que els aprovaran tal com els han arribat. Afirmen que esperar aconseguir més canvis en la tramitació parlamentària. Ningú no en dubta: aquesta tramitació serà aspra.

Les exigències de la CUP inquieten el vice-president i Esquerra Republicana, però alteren més encara els dirigents del Partit Demòcrata. Els ex-convergens consideren que el govern de Junts pel Sí ha fet massa concessions a la CUP. Miren els seus principis i han arribat a la conclusió que el seu electorat no pot assimilar els augments dels impostos que reclama l'esquerra rupturista. Oriol Junqueras ha intentat salvar les reticències amb l'aprovació de partides específiques que busquen impulsar també “l'economia productiva”. Per ara se n'ha sortit, però la gran incògnita és determinar fins a quin punt el debat pressupostari al Parlament no tibarà massa la corda, cap a un costat o cap a l'altre, i acabarà trencant-la. Alguns dirigents del partit que presideix Artur Mas ja donen per descomptat que no podrà ser, que no hi haurà acord final, que els pressupostos del 2017 tampoc es podran aprovar aquesta vegada i que això conduirà a

PARLAMENT DE CATALUNYA

LES EXIGÈNCIES DE LA CUP INQUIETEN JUNQUERAS I ESQUERRA REPUBLICANA, PERÒ ALTEREN MÉS ENCARA EL PARTIT DEMÒCRATA

DUES CIRCUMSTÀNCIES, L'INSTINT DE SUPERVIVÈNCIA DELS TRES PARTITS I LA DISPERSIÓ EN LA PRESA DE DECISIONS DELS EXCONVERGENTS PODRIEN SALVAR LA SITUACIÓ

eleccions avançades. Per darrere, els dirigents d'Esquerra reivindiquen el seu difícil paper, el de "mediadors" i "ajudadors", i comenten que les dues altres parts ho compliquen tot massa.

Tot plegat, però, es podria saltar i salvar per dues circumstàncies que rebaijen tanta tensió. En primer lloc, tant el Partit Demòcrata com Esquerra i la mateixa CUP tenen clar que no poden fracassar aquesta vegada. Unes eleccions avançades després del rebuig pressupostari situarien el procés sobiranista en el pitjor escenari. Amb candidatures separades entre els tres partits que

potser aquesta vegada no obtindrien la majoria parlamentària, com ja assenyalen algunes enquestes. L'instint de supervivència, doncs, podria imposar-se a les lògiques partidistes tan habituals fins ara. En segon lloc, el més reticent a fer més concessions a la CUP és, no cal dir-ho, el Partit Demòcrata. Però a la força que lidera el president Mas hi ha ara massa dispersió de liderat: el mateix Mas, el president Puigdemont, els dos responsables del nou partit –Marta Pascal i David Bonvehí–, els ex-dirigents convergents que encara ocupen llocs de responsabilitat i influència... Són mas-

sa sensibilitats i massa interessos. I no hi ha una direcció i una opinió úniques que imposen un límit clar contra les pretensions de la CUP. Aquestes són ara mateix les armes d'Oriol Junqueras, que mira de travar uns pressupostos que salven, de moment, el procés. Encara que les males lllengües –les males lllengües del Partit Demòcrata i de la CUP– insisteixen que també Junqueras se sentiria del tot alleujat si finalment no poguera haver-hi pacte i s'imposaren noves eleccions.

Periodista i director d'EL TEMPS